

Δεν κουραστήκατε να γιορτάζετε Χριστούγεννα;

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Στην αγωνία της πανδημίας, στην οποία ακόμη και οι πιο ψύχραιμοι νιώθουμε ανασφάλεια, έρχεται και πάλι η Μητρόπολη των εορτών, η Γέννηση του Χριστού, να μας χτυπήσει την πόρτα. Αυτονόητα τα όχι σε ρεβεγιόν, αγορές, τραγούδια, φαγητό, διασκέδαση. Έχει κουράσει μία μόνιμη υπενθύμιση της Εκκλησίας για Χριστούγεννα χωρίς Χριστό.

Ο δυτικός κόσμος τα έχει μετατρέψει είτε σε χριστουγεννιάτικες ιστορίες αγάπης και αλληλεγγύης προς τους φτωχούς, είτε σε ρομαντικές ταινίες και σειρές από τα συνδρομητικά και διαδικτυακά κανάλια, έτσι για να μπούμε στο πνεύμα των Χριστουγέννων. Φέτος καταργήθηκαν και οι σχολικές γιορτές της τελευταίας ημέρας διδασκαλίας και ησυχάσαμε. Άντε να χτυπήσει η καμπάνα για τους λίγους τυχερούς και να ακούσουμε το μονότονο ευχολόγιο πολιτικών, εκκλησιαστικών, στρατιωτικών και άλλων αρχών, με την γλώσσα που ξέρει να επαναλαμβάνεται, για να μην την θυμάται κανείς.

Δεν κουραστήκατε να γιορτάζετε Χριστούγεννα;

Ας ρωτήσουμε τις καρδιές μας αυτό το διάστημα αν η απάντηση μπορεί να είναι όχι. Παιδιά του δυτικού κόσμου όλοι μας, ας πάψουμε να προσποιούμαστε ότι μας λείπει το νόημα των Χριστουγέννων. Δεν το αναζητούμε άλλωστε, γιατί το έχουμε ως παράδοση και συνήθεια, αντιμετωπίζουμε χωρίς ενοχές την γιορτή ως μία στάση στο πανδοχείο του χρόνου για να θυμηθούμε την παιδική μας ηλικία, να ξεκουραστούμε, να εκκλησιαστούμε ίσως αφού νηστέψουμε, γιατί όχι, να κοινωνήσουμε, αλλά δεν θα μείνουμε στην γιορτή καθαυτή.

Αν θέλουμε να το παλέψουμε πραγματικά, θα διαπιστώσουμε ότι ο Χριστός δεν είναι το κέντρο μας. Ούτε ο ίδιος πιθανόν να το ήθελε, γιατί θα φρόντιζε η γέννα Του να κάνει εντύπωση. Αντίθετα, γεννήθηκε ταπεινά και σιωπηλά, εκτός του συστήματος της ανθρώπινης καθημερινότητας, δίπλα από κλειστά σπίτια και καρδιές στον κόσμο τους. Και επιμένει να γεννιέται χωρίς θόρυβο, παρότι τον καλούμε ως τυπικό πρωταγωνιστή της γιορτής. Πόσοι από μας ρίχνουμε την ματιά της καρδιάς μας στην φάτνη που στολίζει το χριστουγεννιάτικο δέντρο; Ψηλό, χαρούμενο, με τις γιρλάντες, τα λαμπιόνια και τις μπάλες, με το αστέρι στην κορυφή να ομορφαίνει τον χώρο. Και στα πόδια του το αποτύπωμα της γέννας, που όταν τελειώσουν οι γιορτές θα το ξαναβάλουμε στην αποθήκη.

Κουρασθήκαμε να γιορτάζουμε τα ίδια Χριστούγεννα γιατί δεν σκεφτήκαμε ότι υπάρχουν κι αλλιώς. Υπάρχουν τα Χριστούγεννα ενός κόσμου που αναζητά απάντηση στο “γιατί;” του θανάτου. Τα Χριστούγεννα του “γιατί;” της κοινωνικής αδικίας. Του “γιατί;” ο άνθρωπος να είναι μόνο ό,τι τρώει. Του “γιατί;” να μην μπορώ να αγαπήσω και να αγαπηθώ. Του “γιατί;” της ανάγκης για έναν Θεό όμοιο με μας. Του “γιατί;” να μην μπορώ να συγχωρήσω και να συγχωρεθώ. Τα Χριστούγεννα του να νιώσω ότι ο Θεός με αγαπά, ώστε να γίνει άνθρωπος για να μου δώσει όλες αυτές τις απαντήσεις κι ας μην τον πιστέψω.

Τα Χριστούγεννα της πανδημίας μου δίνουν την αφορμή να αφήσω πίσω τα όσα Χριστούγεννα με κούρασαν με τον τρόπο που τα έζησα. Δεν με νοιάζει αν οι άλλοι δεν τα έχουν ή δείχνουν ότι δεν τα έχουν βαρεθεί. Καιρός μου να κατεβώ από τα ψηλά του δέντρου εκεί στην φάτνη. Να συλλογιστώ ότι φτάνει η κακία, φτάνει η αναζήτηση λύσεων, φτάνει η περηφάνεια για όσα έχω. Κατεβαίνω, κοιτάζω, εμπιστεύομαι, βάζω αρχή μετανοίας και αγάπης και ελπίζω ότι θα μου χαμογελάσει όντας μαζί μου σε μιαν άλλη γιορτή!

[themistoklismourtzanos.blogspot.com](https://bit.ly/3rDaGXh)

<https://bit.ly/3rDaGXh>